

Sygn. akt III CSK 155/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku T. R.  
przy uczestnictwie A. K., R. C., M. K. i A. C.  
o zasiedzenie służebności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 9 września 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika A. K.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie  
z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt I Ca 261/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie – w sprawie o zasiedzenie służebności – oddalił apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 6 grudnia 2013 r.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji uczestnik A.K. wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność spowodowaną naruszeniem art. 172 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

W wywodach Sądów *meriti* brak ustalenia, że wnioskodawca jest właścicielem zarówno nieruchomości władnącej, jak i obciążonej, a tylko przy takim ustaleniu możliwe byłoby wskazywane przez skarżącego naruszenie art. 172 § 1 k.c. W postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Podstawy skargi wskazują, że skarżący zmierza w istocie do obalenia ustaleń i zmiany oceny dowodów, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

I.n